

Passie voor ambacht

Van computerbaan
naar creatief bestaan

Wat voor baan kies je als geld geen issue zou zijn? Bijna een miljoen mensen nemen jaarlijks de daadwerkelijke stap. In tijden waar meer aandacht is voor zingeving, kiezen steeds meer mensen voor iets wat ze leuk vinden, zo stelt het Ambachtshuis Brabant, een instelling die mensen omschoolt. Vijf switchers over hun overgang naar een passievol werkleven.

TEKST SUSAN POEDER

ANNELIES DAMEN

Toen: internationaal marketeer en salesmanager
Nu: fotograaf

“**N**a mijn middelbare school ben ik naar Nyenrode Business Universiteit gegaan. Als je toen had gezegd: je wordt fotograaf en gaat internationaal exposeren, dan had ik gezegd: ‘Huh, echt niet!’ Ik kom uit een ondernemersfamilie: mijn opa is de oprichter van Damen Shipyards Group en mijn vader heeft het bedrijf groot gemaakt. Zelf heb ik nooit de ambitie gehad om mij volledig toe te leggen op het familiebedrijf, maar ik blijf wel betrokken als board member. Na mijn studie heb ik veel marketing- en salesachtige projecten in het buitenland gedaan. Ik heb gewoond in New York, Curaçao, Gabon... Het reizen vond ik geweldig. Mijn ex was een enorme avonturier en toen ik 29 was heb ik alles verkocht en mijn baan opgezegd om een jaar met hem te gaan reizen door Afrika in een truck. In die periode is mijn liefde voor fotograferen ontstaan. Als je lang op reis bent, ga je anders nadenken over het leven. Ik dacht: Ik ga nooit meer voor een baas werken, nooit meer een hele dag op kantoor zitten. Misschien wil ik wel fotograaf worden. Ik weet niet hoe, maar dit is mijn droom. Toen ik terugkwam van mijn reis ben ik vier dagen in het familiebedrijf gaan werken en besteedde ik drie dagen aan fotografie. Ik volgde een opleiding. Daarna viel ik in een soort gat: ineens stond ik op eigen benen. Ik wist niet hoe ik zelfstandig een eigen creatieve serie moest maken. Mijn gevoel zei me dat ik terug moest gaan naar het eiland Lamu in Kenia, waar een vriendin woont die ik tijdens mijn reis had leren kennen.

“Op dat eiland werd mijn creativiteit aangewakkerd. Momenteel werk ik aan mijn eerste fotoboek dat de cultuur en de krachtige vrouwen van het eiland laat zien. Ik heb altijd bewondering gehad voor sterke vrouwen, zeker in derdewereldlanden waar vrouwen het veel zwaarder hebben dan mannen. Dat verhaal wil ik vertellen met mijn foto's. Keniaanse vrouwen zijn bezig met een inhaalslag: ze hebben goede ideeën, werken hard en bereiken echt iets. Het is niet meer van deze tijd dat vrouwen voor zich willen laten zorgen. *We zijn onafhankelijk, nu is het onze beurt.* Het boek gaat heel poëtisch worden. In het Swahili worden al honderden jaren gedichten geschreven, omdat moslims zich daar niet op dezelfde manier mogen uitdrukken zoals wij dat doen. Wij zijn best direct. Als wij een relatie willen, dan zeggen we dat. Dat doen zij niet, maar ze mogen het wel opschrijven in gedichten. Dat vind ik zo mooi. Een bijzondere imam die ik daar ontmoet heb, was zo vrij om zijn gedichtenbundel met mij te delen die ik mag gebruiken voor mijn boek.

“Ik ben zo blij dat ik deze stap heb genomen en naar mijn gevoel heb geluisterd. Als ik deze keuze niet had gemaakt, had ik me waarschijnlijk heel opgesloten gevoeld. Ik moest iets creatiefs doen. Het bijzondere is dat je het niet voelt als je twintig bent, maar na je dertigste komt het ineens naar boven. Het ondernemerschap zit echt in mijn bloed, wat veel creatieven missen. Het scheelt als je weet hoe je een verhaal moet vertellen en hoe je foto's moet verkopen. Je kunt veel zelfvertrouwen halen uit de ervaringen die je in een andere carrière hebt opgedaan. Maar volg echt je hart, voel bij jezelf wat je wilt doen. Ik geloof dat heel veel mensen werk doen waar ze niet gelukkig van worden. Denk niet: dat is moeilijk of lastig, doe het gewoon. Nee heb je, ja kan het worden. Als je het niet probeert, zal je altijd blijven afvragen waarom je het niet hebt gedaan.”

“Als je lang op reis bent, ga je anders nadenken over het leven. Ik dacht: Ik ga nooit meer voor een baas werken, nooit meer een hele dag op kantoor zitten. Misschien wil ik wel fotograaf worden”

LOES VRIJ

Toen: advocaat
Nu: tassenontwerper (Loes Vrij Fashion Design)

“25 jaar heb ik in de advocatuur gewerkt, maar ik miste creativiteit en ging modevakken aan de Akademie Vogue volgen. Dat vond ik zo verschrikkelijk leuk. Ik dacht: als ik het wil doen, dan moet ik het nu doen, anders ben ik te oud. Ik begon met kleding, maar stapte snel over op het maken van tassen. Ik was altijd bezig met leer, een prachtig materiaal. Met een Nederlands prototype ging ik naar het buitenland, waar het snel werd opgepakt. Van een winkel in Parijs, naar de Tranoï-beurs voor opkomende merken en winkels in Hongkong, Milaan en Bologne. Dat was een coole start. Ik had nog een tijd mijn eigen advocatenkantoor met iemand in dienst, maar heb dat langzaam maar zeker afgebouwd. Ik vind werken met handen heel ondernemend, meer dan het hebben van een eigen advocatenkantoor. Dat liep best makkelijk en er was altijd wel werk. Het ondernemen brengt veel meer onzekerheden met zich mee. Je bent echt wel jaren bezig om het rendabel te krijgen, zeker in het hogere segment. Het is niet gelijk een *going concern*, dus je moet goed doorrekenen of je genoeg geld hebt om je zaken te kunnen financieren. Daar lopen veel ondernemers op stuk. Als het geld op is, dan houdt het gewoon op. Je moet zakelijk nadenken in het begin en dat kan lastig zijn, want je begint natuurlijk enorm enthousiast. De fashionwereld is erg lastig om een plek te veroveren, dus je zult veel moeten investeren.

“Voor mij is de magie het bedenken van iets nieuws gecombineerd met hoge gekwalificeerde ambacht. Ik houd ervan om iets moois te maken. Als dat klaar is en er komt zo'n nieuwe tas binnen... Gelukkiger kan ik niet worden. Het is een enorm goed gevoel als je iets bedenkt en het wordt precies gemaakt zoals je wilt. Ik kijk graag naar andere merken hoe die hun tassen maken. Ik houd van merken met traditie zoals Delvaux, een beetje de Hermès van België, of het Spaanse Loewe. Merken met traditie en geschiedenis. Zulk vakwerk. Daar geniet ik van. Je koopt meer dan alleen een logo. Veel merken beknibbelen op de binnenkant door bijvoorbeeld een katoenen voering te nemen. Het mooie van een luxe tas is juist dat je het mooi kunt doen: met suède, spiegeltjes, extra vakjes voor je lippenstift – dat soort extraatjes. Dat vind ik belangrijk in mijn ontwerpen.

“Als ik deze keuze niet had gemaakt, had ik vast een andere zijstap genomen. Mijn oude werk werd een soort trucje, dus ik was wel aan het kijken wat ik nog meer zou kunnen. Wellicht was ik meer iets met mediation gaan doen. Het mooie is dat ik in mijn vorige carrière vaardigheden heb opgedaan, waar ik nu nog steeds profijt van heb. Ik moet veel contracten en voorwaarden met agenten en distributeurs opstellen, dus de kennis uit de advocatuur komt handig van pas. Bovendien spreek ik goed Italiaans, omdat ik voor veel Italiaanse bedrijven juridische zaken regelde. Zonder was dit een stuk lastiger geweest, want Italiaanse ambachtslieden spreken nauwelijks Engels. Als ik een tip mag geven aan mensen die twijfelen om een carrièreswitch te maken: denk goed na of iets echt je passie is, anders houd je het niet vol. Het is een lange weg en je moet enorm doorzetten.”

“Voor mij is de magie het bedenken van iets nieuws gecombineerd met hoge gekwalificeerde ambacht. Ik houd ervan om iets moois te maken. Als dat klaar is en er komt zo'n nieuwe tas binnen... Gelukkiger kan ik niet worden”

JOOST LINDNER

Toen: personeelsmanager
Nu: meubeldesigner (Buzzard Design & Build)

“Ik heb jaren als personeelsmanager gewerkt voor Cameo Media: het productiehuis dat eind jaren negentig *Hart van Nederland* produceerde. Ik merkte toen al dat ik een bepaalde zelfstandigheid miste. Daarna ben ik interim gaan werken voor verschillende hogescholen en mediabedrijven. In essentie vond ik mijn werk heel leuk, want ik werk graag met mensen. Maar hoe groter het bedrijf, hoe abstracter en politieker het werk van een personeelsmanager. Later werd ik bedrijfsadviseur. Door dit werk kreeg ik een heel ander beeld van wat succes was. Het was voor mij het hebben van een grote auto en een mooi pak – daar ging ik het aan afmeten. Dat alles ging mij tegenstaan en ik kon daar niet meer aarden. In 2011 ben ik eruit gestapt. Een paar jaar daarvoor was ik verhuisd van Amsterdam naar een dorpje in de buurt van Nijmegen. Daar heb ik een grote schuur bij waar ik helemaal los kon gaan, voornamelijk met hout. Het begon eigenlijk met een project voor een B&B, waarvoor ik het ontwerp en interieur ben gaan doen. Zo is mijn zaadje geplant. Toch ging ik weer terug naar mijn oude werk en na anderhalf jaar dacht ik: waarom doe ik dit nou weer? Het was een goede bevestiging dat ik dit niet moest doen. En dan wordt het eng, want het is heel moeilijk loslaten als je niets nieuws hebt. Ergens naartoe gaan is makkelijker dan iets verlaten.

“Mijn compagnon Jeroen Bomers en ik wonen vlak bij elkaar, en tussen onze huizen in vliegen veel buizerds. Zo is de naam Buzzard Design ontstaan – de buzz in Buzzard vonden we lekker klinken. We experimenteren veel met onorthodoxe methodes om tot meubels te komen die net even anders zijn: ambachtelijk design met de focus op duurzame materialen. Hout is een prachtig natuurproduct. Elke houtsoort is anders qua kwaliteit, constructie en hoe het eruitziet. Als je daarmee kunt werken en spelen, dat is fantastisch. Het is gaaf om iets te bedenken wat vervolgens werkelijkheid wordt. Dat je denkt: fuck man, dit heb ik bedacht en het is in het echt nog mooier. Dat is magisch. Het creatief bezig zijn maakt mij gelukkig, maar het ondernemer zijn is voor mij een uitdaging. Ik praat makkelijk, maar wanneer sluit je die deal nou? Dat is doorbijten, al is het wel iets wat ik kan leren. Op een gegeven moment ga je dingen maken die door mensen worden gezien en gewaardeerd. We hebben nu enkele stukken staan in het Amsterdamse Circl: het paviljoen van de ABN met focus op circulaire economie. Daar passen onze van rest houtstukken gemaakte meubels goed tussen.

“Ik zeg altijd: als je op een kruispunt blijft staan, word je overreden. Op een kruispunt krijg je keuzes, maar als je die niet maakt dan kom je nergens. Veel mensen willen een ambacht doen, maar je moet er iets voor opgeven. Je raakt een stuk zekerheid kwijt en je kunt niet verwachten dat je dat Zuidas-salaris ook krijgt met je nieuwe werk. Maar ik heb nu zo veel meer innerlijke rust. Ik heb drie kinderen en een vrouw met een drukke baan bij het Radboud, en we hadden altijd weinig regie over onze tijd – er ontstond een soort logistieke draak. Ik was geen gelukkig mens. Nu doe ik iets wat ik goed kan, waar ik trots op ben en mijn klanten blij van worden. Je kunt je tijd maar één keer uitgeven. Ik ga alleen dingen doen waar ik het nut van inzie.”

“Ik zeg altijd: als je op een kruispunt blijft staan, word je overreden. Op een kruispunt krijg je keuzes, maar als je die niet maakt dan kom je nergens. Veel mensen willen een ambacht doen, maar je moet er iets voor opgeven”

ANNA WIJNANDS

Toen: internationaal recht en communicatie
Nu: illustrator (Anna's Illustrations)

“Ik heb eerst strafrecht en internationaal recht gestudeerd, waarna ik bij het ministerie van Buitenlandse Zaken ging werken. Kort daarna volgde mijn eerste carrièreswitch: naar communicatie, voor onder andere het Rode Kruis. Ik tekende in mijn vrije tijd al best veel en die tekeningen plaatste ik op Instagram. Ik kreeg al snel een opdracht, een grote ook: ik mocht de invite maken voor de modeshow van Maria Taylor tijdens Amsterdam Fashion Week. Als dit nu al aanslaat, dan moet ik misschien proberen hier serieus werk van te maken, dacht ik. Dat ik geld kon verdienen met iets wat ik echt heel leuk vond, was nog niet in mij opgekomen. Dat was een eyeopener.

“Mijn vorige werk heb ik steeds verder afgebouwd en sinds vorig jaar januari heb ik de definitieve stap genomen om fulltime als zelfstandig illustrator te gaan werken. Ik werk graag met veel inkt en waterverf en houd van het contrast met zwarte lijnen en zachte kleuren. Ik doe veel live illustraties tijdens evenementen. Deze maand was ik bijvoorbeeld bij de Bijenkorf voor Givenchy, en ik ben ook al naar het buitenland geweest voor Guerlain en Balmain. Ik vind dat mooie merken die qua stijl goed bij mijn tekeningen passen. Ik houd van jarenvijftigmode en Audrey Hepburn, van wie Givenchy hofleverancier was. Van zo'n klik met een merk kan ik enorm genieten. Een van mijn hoogtepunten tot nu toe was in Parijs: David Beckham was als ambassadeur aanwezig voor Tudor en ik heb hem mogen tekenen. Of die tekening nu ook in zijn huis hangt weet ik niet, maar hij stelde wel voor om even op de foto te gaan, haha.

“Had ik dit niet gedaan, dan werkte ik nu waarschijnlijk nog bij een semi-overheidsorganisatie. Ik dacht dat ik collega's om me heen heel erg zou missen. Daarom ben ik op zoek gegaan naar een atelier in Utrecht, waar ik een bureau huur met andere creatieven. Iedereen loopt heel makkelijk bij elkaar naar binnen. Ik kom niet uit een ondernemersfamilie, wist niet of dit wat voor mij zou zijn, maar het bevalt beter dan gedacht. Ik ben wel blij dat ik nu een boekhouder heb. In mijn nieuwe werk heb ik zeker iets aan mijn juridische opleiding en ervaring in de communicatie. Ik krijg veel te maken met auteursrecht, dus het voordeel is dat ik zulke teksten snel kan doorgronden.”

“Als dit nu al aanslaat dan moet ik misschien proberen hier serieus werk van te maken, dacht ik. Dat ik geld kon verdienen met iets wat ik echt heel leuk vond, was nog niet in mij opgekomen. Dat was een eyeopener”

SCOTCH WHISKY

— INTERNATIONAL —

The inventors of whisky investments

Vermogensbeheer met
Schotse single malt whisky

scotchwhiskyinternational.com

MARIEKE VERGOUW

Toen: dtp'er
Nu: kunstenaar keramieken urnen (Urn Atelier Vergouw)

“Na het afronden van het Grafisch Lyceum Amsterdam ging ik gelijk aan de slag als dtp'er bij een reclamestudio. Daar heb ik achttien jaar gewerkt. De laatste jaren haalde ik geen voldoening meer uit mijn werk, maar je bent alleen, hebt een koophuis en het is spannend om weg te gaan – zekerheid is ook wel fijn. Toen dat bedrijf failliet ging, was dat een *blessing in the sky*. Hobbymatig was ik toen al jaren bezig met keramiek. Ik kwam er voor het eerst mee in aanraking op een vrijgezellenfeestje, waar we lekker met een stel meiden gingen pottenbakken. Ik vond dat zo leuk dat ik me daar heb opgegeven voor een cursus waar ik nooit meer mee ben gestopt en zo jaren de kneepjes van het vak heb geleerd. Ik werd hier zo gelukkig van. Eén ding was duidelijk: ik wilde dus gaan werken met klei. Het was in die tijd wel net crisis en als mensen bezuinigen, dan doen ze dat als eerste op kunst. Hoe moest ik dat verkopen? Ik maakte al potvormige objecten en besloot ze als urnen te gaan verkopen, want daar is altijd markt voor. Ik dacht: ik doe het een jaar, dan heb ik het in elk geval geprobeerd. Inmiddels zijn we acht jaar verder.

“Bij het overlijden komt altijd zo veel kijken. Opeens is er ook nog die as, wat moet daar nog mee gebeuren? Het aanbod op aan urnen op internet vind ik koud en onpersoonlijk. Daarom besloot ik om keramische objecten te maken, vaak met een persoonlijk detail. Na een inspirerende reis in Japan werd ik verliefd op de Raku stooktechniek waarbij een craquelé effect ontstaat. Het is iedere keer weer spannend hoe het eindresultaat eruit komt te zien. De urnen stook ik twee keer rond 1.100 graden Celsius. Wanneer je deze meteen uit de hete oven haalt, breekt het glazuur door de hoge temperatuurverschillen. Dan hoor je van dat lekkere tikkende geluid. Zodra je dat hoort, stop je die pot in een ton met zaagsel. Dat vliegt meteen in brand. Er ontstaat één grote rookontwikkeling die in die barstjes van het glazuur gaat zitten, zo krijg je dat mooie effect. Het potje is eerst helemaal zwart, waarna je hem mag schoonpoetsen – dat is het allerleukste. Wat zit eronder? Zijn het twee barstjes of honderd? Ik vind het heerlijk om mooie dingen te maken, maar nog belangrijker is dat het heel dankbaar werk is. Mensen komen verdrietig binnen en laten een traan. Je gaat geen spijkerbroek kopen, maar komt een urn halen. Om ze dan met een glimlach de deur uit te zien gaan... Eindelijk hebben ze iets moois gevonden, als laatste rustplaats voor hun geliefden.

“Wat was ik gaan doen als het bedrijf niet failliet was gegaan? Wellicht dat ik dan toch was weggegaan en misschien in de reiswereld was gaan werken. Ik laat me nu nog inspireren door mijn reizen en verwerk ideeën van stoepa's en Indiase stempels in mijn creaties. Mijn werk is heel kleurrijk, een beetje modern en absoluut niet truttig. Ik probeer iets te maken waarvan je niet meteen ziet dat het een urn is. Sommigen kopen iets van mij omdat ze het als kunstobject zien. 'Ik vind dit nu mooi, maar dit wordt later mijn urn.' Zo is het al lang in de familie en wordt het minder beladen. Dat vind ik mooi.”

“De laatste jaren wilde ik eigenlijk al weg, maar je bent alleen, hebt een koophuis en het is spannend om weg te gaan – zekerheid is ook wel fijn. Toen dat bedrijf failliet ging, was dat een *blessing in the sky*”

LeoPizzo

DIAMONDS, JEWELRY & WATCHES. VISIT GASSAN.COM

GASSAN Diamonds | GASSAN Dam Square | GASSAN P.C. Boutique | GASSAN Schiphol